

Domstolens dom (Første Afdeling) af 22. september 2022 — GM mod Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal og Terrorrelhárítási Központ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Törvényszék — Ungarn)

(Sag C-159/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles asyl- og indvandringspolitik – direktiv 2011/95/EU – standarder for tildeling af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus – fratagelse af denne status – direktiv 2013/32/EU – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – fare for den nationale sikkerhed – en specialiseret myndigheds stillingtagen – aktindsigt)

(2022/C 424/10)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: GM

Sagsøgte: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal og Terrorrelhárítási Központ

Konklusion

- 1) Artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med dette direktivs artikel 45, stk. 4, og med det almindelige EU-retlige princip om retten til god forvaltning samt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, som fastsætter, at når en afgørelse om afslag på en ansøgning om international beskyttelse eller om fratagelse af en sådan beskyttelse støttes på oplysninger, hvis videregivelse ville bringe den pågældende medlemsstats nationale sikkerhed i fare, kan den berørte person eller dennes rådgiver kun få aktindsigt i disse oplysninger efter at have opnået en godkendelse i dette øjemed og kan end ikke få meddelt det væsentligste indhold af de grunde, som sådanne afgørelser støttes på, og kan under alle omstændigheder ikke anvende de oplysninger, hvori de kunne have fået aktindsigt, i administrative procedurer eller retssager.

- 2) Artikel 4, stk. 1 og 2, artikel 10, stk. 2 og 3, artikel 11, stk. 2, og artikel 45, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 14, stk. 4, litra a), og artikel 17, stk. 1, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, i henhold til hvilken den besluttende myndighed systematisk er forpligtet til, når organer, der varetager særlige opgaver i tilknytning til den nationale sikkerhed, i en udtalelse afgivet uden begrundelse har fundet, at en person udgør en trussel mod denne sikkerhed, på grundlag af denne udtalelse at udelukke denne person fra subsidiær beskyttelse eller at fratage den pågældende den internationale beskyttelse, som vedkommende tidligere er blevet tildelt.

3) Artikel 17, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/95

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en ansøger udelukkes fra at være berettiget til subsidier beskyttelse i henhold til denne bestemmelse på grundlag af en straffedom, som de kompetente myndigheder allerede havde kendskab til, da de ved afslutningen af en tidligere procedure tildelte denne ansøger en flygtningestatus, som vedkommende efterfølgende er blevet frataget.

(¹) EUT C 228 af 14.6.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 22. september 2022 — Zulima mod Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria — Spanien)

(Sag C-215/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – forbrugerkreditaftale – urimeligt vilkår vedrørende den ordinære rentesats – søgsmål anlagt af en forbruger med påstand om, at det fastslås, at denne aftale er ugyldig – udenretslig fyldestgørelse af forbrugers krav – ifaldne omkostninger, der skal betales af nævnte forbruger – effektivitetsprincippet – national lovgivning, som kan afholde forbrugeren fra at udøve de rettigheder, som er tillagt ved direktiv 93/13)

(2022/C 424/11)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Zulima

Sagsøgt: Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

Konklusion

Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, sammenholdt med effektivitetsprincippet,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er ikke til hinder for en national lovgivning, hvorefter forbrugeren i tilfælde af udenretslig fyldestgørelse af sine krav i forbindelse med et søgsmål, hvori der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at et vilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er ulovligt, skal betale sagsomkostningerne i det søgsmål, som denne forbruger har anlagt, under forudsætning af, at den retsinstans, for hvilken sagen verserer, tager hensyn til den pågældende erhvervsdrivendes eventuelle onde tro og i givet fald tilpligter sidstnævnte at betale de omkostninger ved den retslige procedure, som forbrugeren har følt sig tvunget til at anlægge for at påberåbe sig de rettigheder, som vedkommende er tillagt ved direktiv 93/13.

(¹) EUT C 320 af 9.8.2021.